rääkima, kuſt ta ſelle luſika käte ſaanud, ja ſee rääkis: Pool aastat teed tuli ſeie üks wanalane wõõras rõuge-armiline naene ja palus wääga neli luſikat ära osta; tema mees pidi haige olema ja wõla-uſujad åhwardanud tema wara aukſtioni peale panna, ja ſiis oleks karta, et ei tule pooltki hinda käte. Naeſe nime ja kohta ta kül ei teadnud, aga ta oli julge ſelle peale, et ta tunneb teda warſi ära, kui ſee jälle tema ſilmade ete peaks juhtuma. Juhan ostis kohe kõik neli luſikat perenaeſe käeſt ära ja palus oma peremehe koju tagaſi põõrata ja luba anda Kaigu kohtumehe jure minna. Selle käte wiis tema need luſikad ja rääkis: „Ega ſe rõuge-armiline wanalane naene ei wõi ükski muu olla, kui Kaie ema, kes ju kord tuhthoones olnud. Saab ſee ſelgeks, ju ſiis Leena on ilma ſüüta!“ — Kohtumees wõttis luſikad oma käte ja lubas asja tagapärida.

Kawal wanamoor ſalgas kõwaste, ſalgas kaa, kui teda ſai trahteri perenaeſega ſuud ſuud wastu pandud, ja ſee tunnistanud, et ta tema käeſt oli luſikad oſtnud. Kaie ema ſai ſiiski jala pealt

wanggi pandud ja kohtumees läks iſe Kiwimäele, kus Kai nüüd teenis ja ei teadnud weel mis ema käeſt tagapäriti. Kui kohtumees Kaie wastu rääkis: „Waata, ſiin ſee teie warga wara on. Sina pead kaa minuga tulema ja ſaama wanggi pandud. Juba ema tunnistanud, ja nüüd peate mõlemad tuhthoonesſe ſaama!“ — ſiis kahwatas Kai ära, lükkas kõik ſüü ema peale, tunnistas kõik üles, mis ta teadis, ja palus wääga, et teda ei ſaaks kinni pandud

Nõnda ilmus, et waene Leena oli ilma ſüüta. Kohtumees kirjutas Juhanile, kuida lugu oli, ja Nädala-lehes kuulutati kaa, et Leena ilma ſüüta ſaanud kinni pectud. Aga Kai ſai oma emaga neljaks aastaks tuhthoonesſe.

Seda rõõmu, mis nüüd Juhanil! Kohe palus tema ennaſt mõneks pääwaks lahti, palkas teiſe oma aſemele ja ruttas Kaigule. Kohtumehe käeſt ſai tema, ennegu Nädala-lehe trükitud, tunnistus-kirja, et Leena on ilma ſüüta ja jala pealt läks ta ſeeki Triinule oma rõõmu kuulutama. Uus rõõm oli mõlematel

Eesti rahwa Kalender 18[illegible]